

Брехливі люди

Олександр Мінович

Слухайте аудіокнигу в виконанні автора:

Ваш браузер не підтримує відтворення аудіо

Катька – брехуха... Несусвітня... Таких важко знайти. Слова правди ніколи не скаже. Звідки це у неї взялося – ніхто не знає. Вона бреше про все на світі. Бреше на роботі, бреше вдома, в тролейбусі людям, з якими більше ніколи не побачиться.

Може це тому, що вродою вдалася?.. І коханців завжди мала купу, окрім законного чоловіка. Самі подумайте, хіба тут не станеш брехливою? Викручуватися треба щохвилини. Де була – треба видумувати, з ким була – треба видумувати, хто дзвонив – треба видумувати. І так безліч разів на день. Одному треба казати одне, а другому зовсім інше. Уявляєте, скільки потрібно фантазії мати, яку реакцію, щоб блискавично виплутуватися, здавалося б, із безвихідної ситуації.

Якщо Катька їздила кудись відпочивати, то з її слів, це були чи не найкращі курорти світу, де поряд з нею кожен день тусувалися такі відомі люди, що повинні були б очі повилазити. А насправді даліше трьохзіркового готелю в Туреччині її не заносило. Кошти не дозволяли.

Якщо вона купувала обновку – вартість її була нібито такою, що й носити небезпечно. За такі дорогі речі вбити могли, чи пограбувати на вулиці.

Катька ніколи не визнавала жодної своєї провини. Ні в чому... Вона легко відмовлялася від своїх слів, або посиалася на погану пам'ять. Часто просто казала, що такого ніколи не було, й не могло бути. Ловити її за руку не було жодного смислу. Все одно викрутиться. Ще й когось винуватим зробить.

Окремими прийомами в неї: не відповідати на питання неначе нічого не чула, говорити зовсім про інше ніж малося на увазі, або запускати придумані фрази з маловідомими іноземними, або взагалі неіснуючими словами:

– Це все синхрофаталізм, – впевнено заявляла вона в компанії. І всі замовкали, боячись показувати свою необізнаність.

Згідно Катькиних слів, вона була найкращою ученицею в школі, швидше всіх бігала й стрибала, хлопці за нею завжди табунами ходили, начальство її так любить, що аж у рот заглядає, аби роботи не покидала. Заміж її кликали такі кавалери, що нікому й не снилося, міністами-генералами тепер поставали. Катька зарання знає, що має бути, що статися. Після кожної події, вона повчально-зверхньо заявляє: "А я ж вам казала, я ж попереджала! Не пам'ятаєте?.. То слухати треба було краще!". І так впевнено каже, що всі навколо думають: може й справді не дочули.

Колю брехуном якось називати не виходить. І чоловік солідний, і якщо простецьке питання поставити – відповідь по правді. Але хіба тільки одне маленьке питаннячко. Бо даліше він "включає" таку фантазію, такого нарозповідає, що треба всю Вікіпедію перерити, аби до істини дійти. Найбільше любить байки про політиків і спортсменів

травити. З тим він разом вчився, з тим працював, із іншим у баню ходив. Комусь він одну дав настанову, комусь – другу. Всі його слухають. Голи забивають, як він у бані вчив, а законопроекти вносять, як за грою в карти він підказав.

Коля знає все про жінок і коханок багатьох можновладців. В подробицях викладе, де вони живуть, де відпочивають, і які з ними чудернацькі історії відбуваються.

Коли ж він починає згадувати про свою доблесну службу в армії – більше нічого сказати ніхто не може. Багато чоловіків люблять "заливати" про свої армійські подвиги, але до Колі всім далеко. Бо служив він у всіх гарячих точках світу, бо в армії йому давали такі надсекретні завдання, що ще на протязі ста років такого нікому не можна розповідати, бо він мав відношення до такої зброї, про яку й дотепер ніхто не чув. Йому тиснули руку, оголошували подяки десятки генералів. І медалі в нього є, і ордени, але поки що показати їх він не може. В спеціальному місці держить, аби злодії не вкрали.

Ну, а який чоловік не любить хвалитися величезним розміром випитого вчора?.. Літрами "п'є" щодня Коля рідкісні вина, коньяки, а "віскаррика" дорожчого за один раз здатен пів відра випити.

І було б воно нічого. Що тут дивного?.. Тепер багато хто майстерно бреше. Поголовно брешуть політики, коли роздають обіцянки, завжди-завжди брешуть вони нам про вчорашнє і сьогоднішнє, їхньому слову вірити – себе не поважати. Будь-якому олігарху за кожну копійчину треба "навішати" нам із вами. Не признається ж він, що всі його багатства зароблені нечесним шляхом, а точніше на крові, насильстві й обмані.

Але знаєте, в чому дивина з нашими Катькою і Колею?.. Нізащо не вгадаєте!

Справа в тому, що віднедавна вони зійшлися й живуть разом.

Скажіть, ну скажіть мені, люди добрі, а як це можливо?.. Як вони спілкуються разом під одним дахом?.. Кому й чому вони можуть вірити?.. Хіба таке може бути?

Але то ще не все...

Катька, здається, недавно вийшла переможцем у брехливому забігу їхньої пари. Зустрілась випадково на вулиці зі своїм колишнім. Щось там у них стрельнуло в очі, й закрутилось немов у старі добрі часи.

Привела колишнього додому. Ризику ніякого – чоловік мав бути ще довго на роботі. Можна спокійненько віддатися любовощам.

Однак це ж давно відомо, завжди так виходить – не ждеш, а воно падає на голову зненацька. Хто б міг подумати, що Колю якраз сьогодні раніше відпустили, аби готувався до завтрашнього відрядження.

Дзвінок у двері – треба відкривати й пускати. І що тут вдієш, що придумаєш, коли у хаті чужий чоловік.

Катька знайшлася:

– Знаєш, Колю, йду я сьогодні отако по нашій вулиці – дивлюсь мужчина лежить під кущем. Думала п'яний – але ні, пристойно вдягнутий. Я до нього – бачу погано чоловіку, задихається, якби лиха не сталося. Пробувала швидко набирати – сказали довго їхати будуть, порадили самій пробувати справитися, ще й навчили, як маю діяти. Що ж – мусила до нас у квартиру тягти бідолаху, не кидати ж на дорозі. Ледь досунула.

А тут вже й роздягла, масаж серця робила, штучне дихання, насилу привела до тями. Змірала тиск – низький, якби не впав знову в непритомність. Виходу не було – налила йому коньячку того, що ти в серванті заховав. І сама випила – розхвилювалася. Закуси дістала – може людині сил добавиться. Бачиш, навіть рюмки-тарілки не встигла прибрати, не до того було!

І Коля повірив... Як не повірити?.. Навіть провів бідного гостя на тролейбусну зупинку, на всяк випадок, аби знов йому погано не стало в дорозі.

Тепер мені Колю жалко. Несправедливо. Може б йому поміг хтось достойно віддячити своїй подрузі... Га, люди добрі!

Олександр Мінович.

Шановні одногрупники! Рекомендую вам інші мої твори: ЗУСТРІЧ (Епіграф), СІНОКІС, ЖАДОБА... які були опубліковані раніше в групі й можливо пройшли повз вашу увагу. Шукайте за посиланням на автора!